GENERALINĖS ADVOKATĖS
VERICA TRSTENJAK IŠVADA,
pateikta 2012 m. gegužės 3 d.[1]

Byla C-376/11

Pie Optiek
prieš
Bureau Gevers

(Cour d'appel de Bruxelles (Belgija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Pramonės politika — Internetas — .eu aukščiausio lygio domenas — Reglamentas (EB) Nr. 874/2004 — 12 straipsnio 2 dalis ir 21 straipsnio 1 dalies a punktas — Reglamentas (EB) Nr. 733/2002 — 4 straipsnio 2 dalies b punktas — Sąvoka „ankstesnių teisių turėtojas" — Spekuliacijomis ir piktnaudžiavimu paremta registracija — Vardo registravimas neturint „teisių arba teisėtų interesų" — Prekių ženklų teisė"

I – Įvadas

1. Nagrinėjama byla grindžiama *Cour d'appel de Bruxelles* (toliau – prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas) sprendimu dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą, kurį pagal SESV 267 straipsnį jis pateikė Teisingumo Teismui prašydamas atsakyti į du klausimus dėl 2002 m. balandžio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 733/2002 dėl .eu aukščiausio lygio domeno įdiegimo[2] ir 2004 m. balandžio 28 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 874/2004, nustatančio .eu aukščiausio lygio domeno įdiegimo ir funkcijų viešosios tvarkos taisykles bei registracijai taikomus principus[3], išaiškinimo.

2. Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas nagrinėjant ginčą, kuris kilo tarp, pirma, Belgijoje įsteigtos bendrovės *SPRL Pie Optiek* (toliau – *Pie Optiek*), prekiaujančios optikos produktais internetu, ir, antra, Belgijoje įsteigtos bendrovės *SA Bureau Gevers* (toliau – *Bureau Gevers*), teikiančios konsultacijas intelektinės nuosavybės klausimais, bei .eu domenų vardus registruojančios *ASBL European Registry for Internet Domains* (toliau – *EURid*), dėl domeno vardo „www.lensworld.eu" registravimo. *Pie Optiek* kreipėsi į nacionalinius teismus su prašymu, pirma, pripažinti, jog šio domeno vardo registracija *Bureau Gevers* vardu paremta spekuliacijomis ir piktnaudžiavimu. Antra, ji siekia, kad šis domeno vardas būtų perduotas jai.

3. Grįsdama savo prašymus iš esmės ji nurodė, kad *Bureau Gevers* neturi teisės įregistruoti šio domeno vardo, nes ji nėra „ankstesnių teisių turėtoja" pagal Reglamentą Nr. 874/2004. Iš tiesų šias teises turi Amerikoje įsteigta bendrovė *Walsh Optical*. Ši bendrovė negali pateikti paraiškos dėl registracijos, nes jos buveinė yra už Europos Sąjungos ribų, todėl ji neatitinka teisės aktuose nustatytų sąlygų. *Pie Optiek*

1 — Originalo kalba: vokiečių.
Proceso kalba: prancūzų.

2 — OL L 113, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 29 t., p. 394.

3 — OL L 162, p. 40; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 34 t., p. 825.

nuomone, dvi bendrovės susitarė apeiti sąlygas, keliamas teisei įregistruoti, sudarydamos sutartį, pavadintą „licencine sutartimi“, kuria *Bureau Gevers* įsipareigojo suteikti galimybę naudotis jos pavadinimu ir adresu Europos Sąjungoje tam, kad leistų savo Amerikoje įsisteigusiam klientui įregistruoti ginčijamą domeno vardą. Be to, *Pie Optiek* ginčija, kad pagrindinėje byloje licencinė sutartis teisiniu požiūriu apskritai buvo sudaryta, nes *Bureau Gevers* gavo įgaliojimus tik įregistruoti, o ne naudotis prekių ženklu siekiant prekiauti juo žymimomis prekėmis ar teikti juo žymimas paslaugas.

4. Todėl sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą pateikimo tikslas visų pirma išsiaiškinti, ar galima laikyti, kad, kalbant apie žodinį prekių ženklą „lensworld“, pagrindinėje byloje nagrinėjama teisiniu požiūriu licencinė sutartis. Be to, kyla klausimas, ar Sąjungos teisę atitinka leidimas bendrovei, kuri negali registruoti dėl to, kad įsteigta trečiojoje šalyje, vis dėlto įregistruoti domeno vardą remiantis licencine sutartimi, sudaryta su Sąjungoje įsteigta bendrove. Šioje byloje kyla esminių klausimų dėl licencinių sutarčių teisinio pobūdžio atsižvelgiant į ryšį tarp Sąjungos intelektinės nuosavybės teisės ir interneto teisės, kuriuos reikia išsamiai išnagrinėti. Šiuo tikslu reikės išaiškinti ne tik minėtus reglamentus, bet ir 1988 m. gruodžio 21 d. Pirmąją Tarybos direktyvą 89/104/EEB valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti[4] ir 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo[5].

II – Teisinis pagrindas

A – *Reglamentas Nr. 733/2002*

5. Pagal Reglamento Nr. 733/2002 4 straipsnio 2 dalies b punktą šiame registre registruojami „domenų vardai .eu ALD per bet kokį akredituotą .eu registratorių, kai to paprašo <...> bet kokia įmonė, kurios registruotas biuras, centrinė administracija arba pagrindinė veiklos vieta yra Bendrijoje“.

6. Pagal šio reglamento 5 straipsnio 1 dalį Komisija priima „viešosios tvarkos taisykles, reguliuojančias .eu ALD įdiegimą ir funkcijas bei viešosios tvarkos principus, susijusius su registracija. Viešoji tvarka susideda, be kita ko, iš <...> viešosios tvarkos, nukreiptos prieš spekuliacijomis ar piktnaudžiavimu paremtą domenų vardų registraciją, įskaitant galimybę registruoti domenų vardus periodiškai, siekiant užtikrinti nacionalinių ir (arba) Bendrijos įstatymų [teisės aktų] pripažintiems arba įsteigtiems ankstesnių teisių turėtojams bei viešosioms organizacijoms reikiamas laikinąsias galimybes užregistruoti savo vardus <...>“.

7. Taikydama šią nuostatą Komisija priėmė Reglamentą Nr. 874/2004.

B – *Reglamentas Nr. 874/2004*

8. Pagal Reglamento Nr. 874/2004 2 straipsnio pirmą, antrą ir trečią pastraipas:

„Tinkama šalis, įvardyta Reglamento (EB) Nr. 733/2002 4 straipsnio 2 dalies b punkte, .eu ALD gali užregistruoti vieną ar daugiau domenų vardų.

Nepažeidžiant IV skyriaus, tinkamai šaliai, kurios prašymą registras gavo pirmiausiai techniškai teisingu būdu ir pagal šio reglamento nuostatas, paskiriamas naudoti konkretus domeno vardas. Šiame reglamente šis pirmiausiai gauto prašymo kriterijus vadinamas principu „pirmas atėjai, pirmas gavai“.

4 — OL L 40, 1989, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 92.

5 — OL L 11, 1994, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 146.

Užregistravus domeno vardą, vėliau jo registruoti nebegalima, kol baigiasi registracijos laikotarpis ir jis nepratęsiamas, arba kol tas domeno vardas yra panaikinamas.“

9. Šio reglamento IV skyriuje, apimančiame jo 10–14 straipsnius, reglamentuojamas registravimas etapais. 10 straipsnio 1 dalies pirmoje ir antroje pastraipose numatyta:

„Ankstesnių teisių, kurias pripažino ar nustatė nacionalinė ir (arba) Bendrijos teisė ir valstybės įstaigos, turėtojai gali teikti prašymus užregistruoti domenų vardus registracijos etapais laikotarpiu prieš bendrosios .eu domeno registracijos pradžią.

„Ankstesnės teisės“, *inter alia*, reiškia ir registruotus šalių ir Bendrijos prekės ženklus <...>.“

10. Minėto reglamento 12 straipsnio 2 dalies pirmoje, antroje ir trečioje pastraipose numatyta:

„Registracijos etapais laikotarpio trukmė yra keturi mėnesiai. Bendroji domenų vardų registracija turi prasidėti tik po to, kai pasibaigia registracijos etapais laikotarpis.

Registraciją etapais sudaro dvi dalys, kurių kiekviena trunka du mėnesius.

Per pirmąją registracijos etapais dalį ankstesnių teisių ar licencijų savininkai ir valstybės įstaigos, minėtos 10 straipsnio 1 dalyje, gali teikti prašymus registruoti domenų vardais tik registruotus šalių ir Bendrijos prekės ženklus, geografines nuorodas ir pavadinimus bei akronimus, minėtus 10 straipsnio 3 dalyje.“

11. Reglamento Nr. 874/2004 21 straipsnio „Ginčytini ir piktnaudžiavimo atvejai“ 1 dalyje numatyta:

„Registruotas domeno vardas gali būti panaikintas atitinkama neteismine ar teismine tvarka, kai tas vardas yra toks pat ar klaidinančiai panašus į vardą, į kurį pagal šalių ir (arba) Bendrijos teisę pripažįstama arba nustatoma 10 straipsnio 1 dalyje minėta teisė, ir kai jis:

a) jo savininko buvo užregistruotas pastarajam neturint į tą vardą teisių ar teisėtų interesų; arba

b) buvo užregistruotas ar yra naudojamas nesąžiningai.“

C – *Direktyva 89/104*

12. Direktyvos 89/104 5 straipsnio „Prekių ženklo suteikiamos teisės“ 1 dalyje visų pirma nustatyta:

„1. Įregistruotas prekių ženklas suteikia savininkui išimtines teises į jį. Savininkas turi teisę uždrausti visoms trečiosioms šalims, neturinčioms jo sutikimo vartoti prekybos veikloje:

a) bet kokį žymenį, tapatų prekių ženklui, kuriuo žymimos prekės arba paslaugos yra tapačios toms prekėms arba paslaugoms, kurioms prekių ženklas yra įregistruotas;

b) bet kokį žymenį, kai dėl savo tapatumo ar panašumo į jo prekių ženklą ir dėl šiuo ženklu ir žymeniu žymimų prekių arba paslaugų tapatumo ar panašumo yra tikimybė, kad visuomenė gali juos supainioti dėl žymens asocijavimosi su prekių ženklu.“

13. Šios direktyvos 8 straipsnyje „Licencijavimas“ įtvirtinta:

„1. Licencija gali būti suteikiama prekių ženklu žymėti visas arba tiktai kai kurias prekes ar paslaugas, kurioms jis įregistruotas, naudoti jį visoje valstybėje narėje arba tik jos dalyje. Licencija gali būti išimtinė arba neišimtinė.

2. Prekių ženklo savininkas gali panaudoti to ženklo suteikiamas teises prieš licencijos turėtoją, pažeidusį bet kurią sutarties dėl licencijos nuostatą, atsižvelgiant į jos trukmę, prekių ženklo naudojimo formą, nurodytą registracijoje, prekių ir paslaugų, kurioms yra suteikta licencija, paskirtį, teritoriją, kurioje prekių ženklas gali būti naudojamas, licencijoje nurodytų pagamintų prekių ar paslaugų kokybę.“

III – Faktinės aplinkybės, pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

14. *Pie Optiek* – tai Belgijoje įsteigta bendrovė, kuri vykdo veiklą kontaktinių lęšių, akinių ir kitų akims skirtų produktų prekybos internetu sektoriuje. Ji turi Beniliukse galiojantį vaizdinį prekių ženklą, apimantį žodinį žymenį „Lensworld“, kurį įregistruoti paraiška buvo pateikta 2005 m. gruodžio 8 d. ir kuris buvo įregistruotas 2006 m. sausio 4 d. 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženklams registruoti 5, 9 ir 44 klasių prekėms ir paslaugoms. Ji administruoja interneto svetainę www.lensworld.be.

15. *Bureau Gevers* – tai Belgijoje įsteigta bendrovė, teikianti konsultacijas intelektinės nuosavybės klausimais.

16. *Walsh Optical Inc.* – tai JAV įregistruota bendrovė, turinti buveinę Naujajame Džersyje, kuri taip pat internetu parduoda kontaktinius lęšius ir kitus akims bei jų priežiūrai skirtus produktus. Nuo 1998 m. ji administruoja interneto svetainę www.lensworld.com ir turėjo Beniliukse galiojantį prekių ženklą „Lensworld“, kurį įregistruoti paraiška buvo pateikta 2005 m. spalio 20 d. ir kuris buvo įregistruotas 2005 m. spalio 26 d. 35 klasės prekėms ir paslaugoms. 2006 m. spalio 30 d. šis prekių ženklas buvo išbrauktas iš registro.

17. 2005 m. lapkričio 18 d. *Walsh Optical* su *Bureau Gevers* pasirašė sutartį, pavadintą „License Agreement“ („licencinė sutartis“, toliau – sutartis). Pagal sutarties 1 sąlygą ja siekiama tik leisti licenciatui įregistruoti savo vardu, bet licenciaro (t. y. *Walsh Optical*) sąskaita domeno vardą, nustatyti kiekvienos šalies teises ir pareigas šios sutarties galiojimo laikotarpiu ir nustatyti procedūrą, pagal kurią licenciatas perduos .eu domenų vardą ar vardus licenciarui arba jo nurodytam asmeniui. Pagal sutarties 3 sąlygą licenciaras įsipareigoja licenciatui mokėti honorarą. Sutarties 4 sąlygoje, kurioje numatytos licenciato teisės, nurodyta, kad jis išrašo sąskaitas už suteiktas paslaugas licenciarui. Pagal sutarties 5 sąlygą licenciatas deda reikiamas pastangas pateikti paraišką arba kelias paraiškas dėl .eu domeno ir pasiekti, kad .eu domeno vardas ar vardai būtų įregistruoti.

18. Iš *EURid* pastabų matyti, kad pirmoji Reglamento Nr. 874/2004 IV skyriuje nurodytos registracijos etapais stadija buvo pradėta 2005 m. gruodžio 7 d. Tą pačią dieną *Bureau Gevers* pateikė *EURid* paraišką įregistruoti domeno vardą „lensworld.eu“ jos vardu, bet *Walsh Optical* sąskaita. 2006 m. liepos 10 d. šis domeno vardas buvo suteiktas *Bureau Gevers*. 2006 m. sausio 17 d. *Pie Optiek* taip pat paprašė įregistruoti domeno vardą „lensworld.eu“, tačiau tai padaryti atsisakyta dėl to, kad *Bureau Gevers* paraišką pateikė anksčiau.

19. *Pie Optiek* prašymas, kurį ji pateikė Čekijos Respublikos arbitražo teisme, turinčiame kompetenciją spręsti ginčus dėl .eu domeno vardų, siekdama ginčyti minėto domeno vardo suteikimą *Bureau Gevers*, buvo atmestas 2007 m. kovo 12 d. 2007 m. balandžio 13 d. *Pie Optiek* pareiškė ieškinį *Bureau Gevers* Briuselio pirmosios instancijos teisme. 2007 m. gegužės 8 d. *EURid* įstojo į šią bylą. 2007 m. gruodžio 14 d. sprendimu šis ieškinys buvo atmestas. Šis sprendimas buvo apskųstas prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme.

20. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla abejonių dėl Reglamento Nr. 874/2004 12 straipsnio 2 dalies 3 punkte esančios sąvokos „ankstesnių teisių turėtojas“ ir šio reglamento 21 straipsnio 1 dalies a punkte esančios sąvokos „teisės ar teisėti interesai“ aiškinimo. Dėl šios priežasties jis nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar Reglamento Nr. 874/2004 12 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinama taip, kad tuo atveju, kai aptariama ankstesnė teisė yra teisė į prekių ženklą, žodžių junginys „ankstesnių teisių turėtojai“ gali reikšti asmenį, kuriam suteiktas prekių ženklo savininko leidimas savo vardu, bet licenciaro sąskaita tik įregistruoti prekių ženklui tapatų arba ar į jį panašų domeno vardą, tačiau nesuteikiamas leidimas prekių ženklą naudoti kitais tikslais ar žymenį naudoti kaip prekių ženklą, pavyzdžiui, parduodant tuo prekių ženklu žymimas prekes ar teikiant juo pažymėtas paslaugas?

2. Jei į šį klausimą būtų atsakyta teigiamai, ar Reglamento Nr. 874/2004 21 straipsnio 1 dalies a punktas turi būti aiškinamas taip, kad „teisė ar teisėtas interesas“ egzistuoja net ir tuo atveju, kai „ankstesnių teisių turėtojas“ įregistravo .eu domeno vardą savo vardu, bet prekių ženklo savininko sąskaita, kai šis neatitinka reikalavimų pagal Reglamento Nr. 733/2002 4 straipsnio 2 dalies b punktą?“

IV – Procesas Teisingumo Teisme

21. 2011 m. birželio 29 d. sprendimą dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą Teisingumo Teismo kanceliarija gavo 2011 m. liepos 15 d.

22. Rašytines pastabas per Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 23 straipsnyje numatytą terminą pateikė šalys pagrindinėje byloje, *EURid* ir Europos Komisija.

23. 2012 m. kovo 21 d. vykusiame teismo posėdyje buvo išklausyti šalių pagrindinėje byloje, *EURid* ir Komisijos atstovai.

V – Pagrindinės bylos šalių argumentai

24. Pagrindinės bylos šalių argumentus toliau nagrinėsiu pateikdama savo vertinimą tiek, kiek jie bus svarbūs.

VI – Teisinis vertinimas

A – *Pirminės pastabos*

25. 2005 m. gruodžio 7 d. buvo pradėti registruoti .eu aukščiausio lygio domeno vardai. Šių domeno vardų nustatymas grindžiamas Europos Sąjungos veiksmų planu „eEurope 2002“ [6], kurio punkte „Pagreitinti elektroninę prekybą“ nurodyta „nustatyti .eu kaip aukščiausio lygio domeną“. Sukūrus šiuos aukščiausio lygio domenus, kurie yra specifiniai pagal šalis (vadinamieji „country-code Top-Level-Domain“ (valstybių kodų aukščiausio lygio domenai), sutrumpintai: vkALD), siekiama Sąjungos vidaus rinką padaryti matomesnę virtualioje interneto rinkoje ir pagreitinti elektroninę prekybą. Šie domenai naudojami norint aiškiau parodyti įregistruotų organizacijų, bendrovių ir fizinių asmenų ryšį su Sąjunga, jo teisinį pagrindą ir Europos rinkos vietą.

6 — „eEurope – informacinė visuomenė visiems“: Pranešimas dėl Komisijos iniciatyvos 2000 m. kovo 23 ir 24 d. Lisabonoje vykusiam neeiliniam Europos Vadovų Tarybos susitikimui, COM(1999) 687 galutinis.

26. Norėdama patvirtinti šiuos naujus aukščiausio lygio Europos domenus, Sąjunga sukūrė plačios apimties teisinę bazę. Iš pradžių pasaulinė domeno vardų sistema buvo iš esmės išplėtota kaip daugiausia techninis fenomenas be tikslių registravimo ir naudojimo sąlygų, o vėliau Sąjunga ištaisė padėtį, kai nustatė .eu domeno vardus visų pirma dviejuose teisės aktuose. Pagrindų reglamente Nr. 733/2002 ir Reglamente Nr. 874/2004, kuriuo įgyvendintas Pagrindų reglamentas, yra ne tik nuostatų dėl techninių aspektų, bet ir visos prekių ženklų teisės normos.

27. Pirma, numatyta, jog .eu domeno vardai nustatomi per etapais suskirstytą procedūrą („Sunrise Period“)[7], kurią vykdant ankstesnių teisių turėtojai turėjo pirmenybę suteikti .eu domeno vardus, atitinkančius žymenis, į kuriuos jie turėjo teises. Per dviejų mėnesių trukmės pirmąją „Sunrise Period“ stadiją (nuo 2005 m. gruodžio 7 d. iki 2006 m. vasario 6 d.) paraišką dėl domeno registravimo galėjo pateikti nacionalinių ir Bendrijos prekių ženklų, geografinių nuorodų ir kilmės nuorodų savininkai. Pagal Reglamento Nr. 874/2004 12 straipsnio 2 dalies antrą pastraipą tai taikoma ir licenciatams. Atsižvelgdama į šią nuostatą *Bureau Gevers* daro išvadą, kad turėjo teisę įregistruoti domeno vardą „lensworld.eu“. Per antrąją „Sunrise Period“ stadiją buvo taip pat galima prašyti domeno vardų, kurie grindžiami kitomis pagal nacionalinę teisę saugomomis teisėmis, kaip antai verslo identifikatoriai, įmonių pavadinimai, skiriamieji apsaugotų literatūros ar meno kūrinių pavadinimai, neregistruoti prekių ženklai ar firmų vardai.

28. Antra, šių reglamentų nuostatos priimtos siekiant apsaugoti ne tik ankstesnių teisių turėtojus, bet ir kitus asmenis, turinčius teisę pateikti skundą dėl .eu domeno vardų registravimo, paremto spekuliacijomis ir piktnaudžiavimu. Šiomis nuostatomis taip pat remiasi *Pie Optiek*, norėdama panaikinti *Bureau Gevers* vardu atliktą registraciją. Atsižvelgiant į tai, kad *Bureau Gevers* paprašė įregistruoti domeno vardą „lensworld.eu“ anksčiau nei *Pie Optiek* ir jis buvo įregistruotas, klausimas, ar *Bureau Gevers* iš tiesų gali būti laikoma „ankstesnių teisių turėtoja“, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 874/2004 12 straipsnio 2 dalies antrą pastraipą, yra lemiamas norint išspręsti ginčą. Jeigu būtų patvirtinta, kad ji turi licenciato statusą, *EURid* sprendimas nepatenkinti *Pie Optiek* paraiškos įregistruoti turėtų būti laikomas teisėtu. Būtent tai siekiama išsiaiškinti pirmuoju prejudiciniu klausimu, kurį pirmiausia ir nagrinėsiu laikydamasi klausimų eiliškumo.

B – *Pirmasis klausimas*

1. Licencinės sutarties nebuvimas

29. Savo pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas norėtų iš esmės sužinoti, kaip reikia suprasti Reglamento Nr. 874/2004 12 straipsnio 2 dalies antroje pastraipoje numatytą sąvoką „ankstesnių teisių turėtojas“, kai ankstesnė teisė yra prekių ženklų teisė.

30. Pirmiausia reikia nurodyti, kad Reglamente Nr. 874/2004 nėra šios sąvokos apibrėžties ir nėra nukreipiama į valstybių narių teisės sistemas. Remiantis nusistovėjusia Teisingumo Teismo praktika, vienodo Sąjungos teisės taikymo ir lygybės principais reikalaujama, kad Sąjungos teisės nuostata, kurioje aiškiai nenukreipiama į valstybių narių teisę tam, kad būtų nustatyta jos prasmė ir taikymo sritis, visoje Sąjungoje būtų aiškinama savarankiškai ir vienodai, atsižvelgiant į nuostatos kontekstą ir nagrinėjamo teisės akto siekiamą tikslą[8]. Kadangi teisės aktą reikia aiškinti, tai turi būti daroma kuo labiau laikantis bazinio reglamento[9].

7 — Dėl registravimo etapais žr. T. Bettinger „New European Top-Level Domain .eu“, *Domain Name Law and Practice*, Oksfordas 2005, p. 44; R. Muñoz, „L'enregistrement d'un nom de domaine .eu“, *Journaux des tribunaux – Droit européen*, 2005 m. birželis, Nr. 120, p. 161 ir paskesni.

8 — Žr. 2003 m. vasario 27 d. Sprendimo *Adolf Truley* (C-373/00, Rink. p. I-1931) 35 punktą ir 2000 m. rugsėjo 19 d. Sprendimo *Linster* (C-287/98, Rink. p. I-6917) 43 punktą.

9 — Žr. 1993 m. birželio 24 d. Sprendimo *Dr. Tretter* (C-90/92, Rink. p. I-3569) 11 punktą.

31. Sąvoka „ankstesnių teisių turėtojai“ sudaryta iš dviejų dalių. Pirma, ji apima „ankstesnių teisių“ koncepciją, kurios apibrėžimas nekelia ypatingų sunkumų šioje prašymo priimti prejudicinį sprendimą procedūroje, juo labiau kad reglamento 10 straipsnio 1 dalies antroje pastraipoje aiškiai minimos įvairių kategorijų teisės. Tarp jų visų pirma paminėti įregistruoti nacionaliniai prekių ženklai. Atsižvelgiant į tai, kad Belgija, Nyderlandai ir Liuksemburgas sudaro vieną teisinę erdvę, kurioje galioja viena prekių ženklų teisė ir įsteigtas bendras prekių ženklų biuras[10], *Walsh Optical* sąskaita Beniliukse įregistruotas prekių ženklas teisiniu požiūriu gali būti laikomas nacionaliniu prekių ženklu, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą.

32. Tačiau apibrėžti licencijos sutartį yra sudėtingiau. Iš tiesų apibrėžimas priklauso nuo atsakymo į esminį klausimą, ar *Walsh Optical*, sudariusi sutartį su *Bureau Gevers*, neteisėtai suteikė licenciją dėl įregistruoto prekių ženklo. Šiomis aplinkybėmis reikia nustatyti, ar Sąjungos teisės aktuose pateikiama licencinės sutarties apibrėžtis. Paskui reikės išnagrinėti, ar ginčijama sutartis atitinka šią apibrėžtį.

33. Kaip jau nurodžiau savo išvadoje byloje *Falco Privatstiftung und Rabitsch* [11] , nors Bendrijos taisyklėmis intelektinės nuosavybės apsaugos srityje reglamentuojama galimybė suteikti licenciją[12], jose nėra nuostatų dėl licencinės sutarties sudarymo. Tik iš atitinkamų teisės aktų matyti, kad licencinė sutartis yra abipusiškumu grindžiama sutartis, kuria iš esmės licenciaras suteikia licenciatui teisę naudotis tam tikra intelektinės nuosavybės teise, o mainais už tai licenciatas sumoka licenciarui mokestį. Suteikdamas licenciją licenciaras leidžia licenciatui vykdyti tam tikrą veiklą, kuri, nesant licencijos, būtų intelektinės nuosavybės teisių pažeidimas. Licencija, kilusi iš lotyniško žodžio „licet“, pirmiausia reiškia „leidimą naudotis daiktu ar vykdyti veiklą“. Pagal laisvos valios principą galima susitarti dėl licencijos apribojimų: ji gali būti išimtinė arba ne arba galioti tam tikroje teritorijoje, tam tikru laiku arba pagal jos naudojimo pobūdį[13].

34. Teisingumo Teismas pritarė šiai koncepcijai, susijusiai su licencinės sutarties esme, nes Sprendime *Falco Privatstiftung* ir *Rabitsch* nusprendė, kad intelektinės nuosavybės teisės savininko pareiga neprieštarauti dėl naudojimosi šia teise mainais už atlygį yra būdinga licencinėms sutartims. Teisingumo Teismo nuomone, tuo jos iš esmės ir skiriasi nuo paslaugų teikimo sutarčių. Kitaip nei šios rūšies sutarčių atveju, jei intelektinės nuosavybės teisės savininkas leidžia ją naudotis, jis neteikia jokios paslaugos, o tik įsipareigoja leisti kontrahentui laisvai naudotis šia teise[14]. Tačiau Teisingumo Teismas nusprendė, kad nesvarbu, ar licenciatas privalo naudotis suteikta intelektinės nuosavybės teise[15].

10 — Nuo 1971 m. sausio 1 d. Beniliukso valstybėse prekių ženklų teisė, taikoma individualiems ir kolektyviniams komerciniams prekių ženklams, reglamentuojama vienu Beniliukso įstatymu dėl prekių ženklų. Jame numatyta, kad prekių ženklas gali būti taikomas tik visame Beniliukse. Teisė negali būti padalyta teritoriniu pagrindu. Todėl bendra Beniliukso prekių ženklų teisė prekių ženklų teisės srityje didele dalimi pakeitė anksčiau galiojusius atskirus nacionalinės teisės aktus (šiuo klausimu žr. J. Evrard ir P. Péters *La Défense de la Marque dans le Benelux*, 2-asis leidimas, Briuselis, 2000, p. 8 ir 17; F. Verkade „Angleichung des nationalen Markenrechts in der EWG: Benelux-Staaten“, *Gewerblicher Rechtsschutz und Urheberrecht Internationaler Teil*, 1992, p. 92).

11 — Žr. 2009 m. sausio 27 d. mano išvados byloje *Falco Privatstiftung und Rabitsch* (C-533/07, 2009 m. balandžio 23 d. sprendimas, Rink. p. I-3327) 50 punktą.

12 — Autorių teisių srityje 2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/29/EB dėl autorių teisių ir gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimo (OL L 167, p. 10; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 230) 30 konstatuojamojoje dalyje nustatyta, kad šioje direktyvoje nurodytos teisės gali būti perduodamos, perleidžiamos arba suteikiamos sutartinėmis licencijomis, nepažeidžiant atitinkamų nacionalinių autorių teisių ir gretutinių teisių įstatymų. Prekių ženklų srityje Reglamento Nr. 40/94 22 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad teisė naudotis Bendrijos prekių ženklu gali būti suteikiama visoms ar daliai prekių ar paslaugų, kurioms šis ženklas yra įregistruotas, taip pat visoje Bendrijoje arba jos dalyje. Be to, Tarybos reglamente dėl Bendrijos patento ateityje bus nuostatos dėl sutartinių licencijų; taigi Pasiūlymo dėl Tarybos reglamento dėl Bendrijos patento (COM(2000) 412 galutinis) 19 straipsnyje įtvirtinta, kad Bendrijos patentas gali būti visas arba iš dalies licencijuojamas visoje Bendrijos teritorijoje arba jos dalyje ir kad licencija gali būti išimtinė arba neišimtinė.

13 — Žr. A. Vögele, T. Borstell ir G. Engler *Handbuch der Verrechnungspreise*, 3-iasis leidimas, Miunchenas, 2011, 352 punkte pabrėžė, kad sutarčių laisvės principas iš esmės taikomas sudarant licencines sutartis, todėl sutarčių šalys gali susitarti dėl tam tikrų esminių licencijos apribojimų, kurie gali būti geografinio, laiko, materialinio ar asmeninio pobūdžio.

14 — 2009 m. balandžio 23 d. Sprendimo *Falco Privatstiftung und Rabitsch* (C-533/07, Rink. p. I-3327) 31 punktas.

15 — Ten pat, 32 punktas.

35. Vis dėlto, remiantis teisės literatūroje paplitusia nauja doktrina, licencijos negalima suprasti kaip paprasto naudojimo toleravimo, todėl ir kaip tiesiog pasyvios licenciaro pareigos atsisakyti įgyvendinti savo teisę pateikti dėl to protestą. Tačiau šiai doktrinai pritariantys atstovai mano, kad licencija suteikia taip pat pozityvią naudojimosi teisę [16]. Kaip nurodysiu vėliau, remiantis kai kuriais Sąjungos teisės aktais galima daryti išvadą, kad pagal Sąjungos teisę licencija iš tiesų sukurta kaip realus leidimas naudotis ir ji nereiškia paprasto toleravimo. Licencijos sąvokos ribos gali būti apibrėžtos atlikus įvairių Sąjungos teisės aktų lyginamąją analizę [17].

36. Visų pirma reikia nurodyti, kad su licencijomis susijusių taisyklių yra dviejose Sąjungos teisės srityse. Viena vertus, licencija laikoma kaip naudojimosi intelektinės nuosavybės teisėmis forma pagal reglamentus dėl Sąjungos teikiamos intelektinės nuosavybės apsaugos. Anksčiau, priėmusi Bendrijos teisės aktus dėl naujų veislių, reglamentus dėl Bendrijos prekių ženklo ir Bendrijos dizaino, Sąjunga jau buvo įtvirtinusi tris pirmines tokios rūšies Europos teikiamos apsaugos sistemas; be to, buvo pateiktas Reglamento dėl Bendrijos patento projektas. Pavyzdžiui, kaip matyti iš 2009 m. vasario 26 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 207/2009 dėl Bendrijos prekių ženklo [18] 22 straipsnio 2 dalies, nuostatos licencijų srityje yra suformuluotos atsižvelgiant į licenciatą. Pagal žodžių tvarką „panaudoti prieš licenciatą, pažeidžiantį bet kurią licencinės sutarties nuostatą dėl jos trukmės; registracijos leidžiamos prekių ženklo naudojimo formos <…>“ galima daryti išvadą, kad licenciatui suteiktas leidimas. Tai, kad pagal Sąjungos teisę licencija suprantama, kaip leidimas naudotis, o ne kaip paprastas toleravimas, dar akivaizdžiau doktrinoje, susijusioje su Reglamentu dėl Bendrijos prekių ženklo ir pagal jį priimtais Vidaus rinkos derinimo tarnybos nurodymais. Taigi Memorandume dėl Bendrijos prekių ženklo sukūrimo [19] licencija apibrėžta kaip „sutartis, pagal kurią trečiajam asmeniui suteikiama teisė naudoti prekių ženklą“. Galiausiai Nurodymuose, susijusiuose su reglamentu dėl Bendrijos prekių ženklo [20], numatyta: „paprastas toleravimas arba trečiajam asmeniui prekių ženklo savininko duotas vienašališkas sutikimas <…> nėra licencija“. Toks požiūris taip pat patvirtintas 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2004/48/EB dėl intelektinės nuosavybės teisių gynimo [21] 4 straipsniu, kuriame numatyta, kad direktyvoje įtvirtintos apsaugos priemonės turi būti skirtos ne tik teisių savininkui, bet ir „asmenims, turintiems teisę naudotis tomis teisėmis“, o prie tokių asmenų priskiriami licenciatai.

37. Kita vertus, egzistuoja ir teisės aktai dėl licencijų konkurencijos teisės srityje. Taigi, pavyzdžiui, 2004 m. balandžio 27 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 772/2004 dėl Sutarties 81 straipsnio 3 dalies taikymo technologijų perdavimo susitarimų kategorijoms [22] ir Komisijos šiuo klausimu paskelbtos gairės aiškiai grindžiami licencijos kaip sutartyje numatytos teisės naudotis sąvoka. Be to, iš licencijos sąvokos galima netiesiogiai kildinti taisykles dėl privalomų licencijų, kaip antai, nustatytos 1998 m. liepos 6 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 98/44/EB dėl teisinės biotechnologinių išradimų apsaugos [23]. Pagal jas aiškiai matyti, kad remiantis bendrąja taisykle licencija yra leidimas naudotis intelektinės nuosavybės teise už atlygį. Aplinkybė, kad pagal Sąjungos teisę laikoma, jog licencija nėra paprasčiausias atsisakymas naudotis teise pareikšti protestą, grindžiama intelektinės nuosavybės teise, tačiau pozityvi naudojimosi teisė galiausiai išplaukia ir iš taisyklių, susijusių su teisių gynimo priemonių išnaudojimu.

16 — Žr. H. Stumpf ir M. Groß *Der Lizenzvertrag*, 8-asis leidimas, Frankfurtas prie Maino, 2005, 13 punktas, p. 36; B. Ubertazzi „IP-Lizenzverträge und die EG-Zuständigkeitsverordnung“, *Gewerblicher Rechtsschutz und Urheberrecht Internationaler Teil*, 2010, p. 115.

17 — Žr. detaliau M.-R. McGuire „Der Gerichtsstand des Erfüllungsorts nach Art. 5 Nr. 1 EuGVO bei Lizenzverträgen – Anmerkung zur Entscheidung EuGH Rs. C-533/07 – Falco Privatstiftung und Thomas Rabitsch/Gisela Weller-Lindhorst“, *Zeitschrift für Gemeinschaftsprivatrecht*, 2010, p. 99.

18 — OL L 78, p. 1.

19 — Europos Komisijos „Memorandumas dėl Bendrijos prekių ženklo sukūrimo“, SEC(76)2462 galutinis.

20 — „1996 m. kovo 26 d. Nurodymai dėl procedūrų Vidaus rinkos derinimo tarnyboje (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui)“, E dalis, 5 skyrius: Licencijos (galima rasti http://oami.europa.eu/ows/rw/resource/documents/CTM/guidelines/licences_de.pdf).

21 — OL L 195, p. 16; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 2 t., p. 32.

22 — OL L 123, p. 11; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 3 t., p. 74.

23 — OL L 213, p. 13; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 20 t., p. 395.

38. Nepaisant klausimo, ar dogmatiniu požiūriu pagrindinis licencinės sutarties požymis, remiantis nusistovėjusiu teiginiu, yra atsisakymas naudotis teise, ar veikiau licenciaro leidimo naudotis suteikimas, reikia manyti, kad nurodytos nuomonės didžiąja dalimi šiuo klausimu sutampa, t. y. kad licencija licenciatui galiausiai suteikiami įgaliojimai laikinai ar nuolat naudotis komercine intelektinės nuosavybės teise (patentai, prekių ženklai, dizainas), neviršijant to, ką intelektinės nuosavybės teisės turėtojas suteikė pasinaudojęs teise uždrausti ir teise leisti naudotis [24].

39. Savaime suprantama, kad tai pasakytina tik apie *naudojimąsi* intelektinės nuosavybės teisėmis *pagal paskirtį* [25], siekiant prekiauti kai kuriomis prekėmis ar teikti kai kurias paslaugas, antraip ekonominiu požiūriu licencijos suteikimas neturėtų jokios prasmės. Teisės į nematerialųjį turtą suteikimas teisiniu požiūriu nėra tikslas, bet pagal bendrąją taisyklę ji suteikiama siekiant, kad gavėjas galėtų ja *pasinaudoti ekonominiais tikslais* [26].

40. Akivaizdu, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas taip pat rėmėsi šiomis prielaidomis, kaip tai netiesiogiai matyti iš Reglamento Nr. 40/94 22 straipsnio ir Direktyvos 89/104 8 straipsnio formuluočių, pagal kurias prekių ženklas gali būti licencijų *prekėms ar paslaugoms, kurioms jis įregistruotas*, objektas. Daroma nuoroda į dviejų kategorijų produktus (prekes ir paslaugas), kurie pasižymi tuo, kad skirti parduoti. Todėl šios prekių ženklų teisės nuostatos turi būti aiškinamos taip, kad suteikus licenciją licenciatui leidžiama prekių ženklu žymėti kai kurias jo parduodamas prekes. Todėl reikia daryti prielaidą, kad pagal bendrąją taisyklę licenciatas atitinkama intelektinės nuosavybės teise naudosis komerciniais tikslais.

41. Jei ir toliau kalbėtume apie ekonominį požiūrį, nereikia pamiršti, kad licenciaras apskirtai bus suinteresuotas, kad jo prekių ženklas būtų eksploatuojamas ji naudojant prekyboje. Iš tiesų licenciaras gaus atlygį, kuris jam jau yra didelis ekonominis paskatinimas, ne tik dėl teisės perdavimo. Pagal sudarytą sutartį jis gali gauti atlygį arba net dalį licenciato gauto pelno [27]. Be to, licenciatas naudodamas prekių ženklą prisideda užtikrinant, kad jis išsaugos savo skiriamąjį požymį ir galės toliau ateityje atlikti savo funkcijas; tai nagrinėsiu vėliau [28].

42. Šis aspektas visų pirma reikšmingas tais atvejais, kai intelektinės nuosavybės teisės turėtojas dėl kokių nors priežasčių negali pats eksploatuoti savo prekių ženklo, o tai, atsižvelgiant į dabartines ekonomines aplinkybes, nėra visiškai neįprasta. Ekonominėje sistemoje, kurioje dėl ekonominių procesų tarpusavio priklausomybės didėjimo ir didesnio tarptautinio jų pobūdžio tapo sudėtinga

24 — Žr. L. Pahlow *Lizenz und Lizenzvertrag im Recht des Geistigen Eigentums*, Tiubingenas, 2006, p. 182, kuris mini įvairius doktrinos atstovų teiginius dėl licencijos esmės. Nors kai kurie atstovai kalba apie „leidimą“, kiti teigia, jog tai yra „teisė naudotis“. Anot autoriaus, reikia remtis „mažiausios apimties bendru pavadinimu“ ir suprasti licenciją bendrai kaip „teisę naudoti“. Tuo pačiu klausimu taip pat žr. P. A. Miguel Asensio „Jurisprudencia española y comunitaria de Derecho internacional privado“, *Revista española de Derecho Internacional*, 2009, p. 201, kuris mano, kad licencinės sutarties sąvoka kaip paprasto atsisakymo naudotis teise, kaip numatyta Sprendime *Falco Privatstiftung* ir *Rabitsch*, yra per siaura, nes taip nėra daugelio sutarčių atveju. Be to, pagal Ispanijos teisę, pavyzdžiui, numatyti patentai, kuriuos naudoti galimybė licenciatui turi būti garantuojama licenciaro. Tačiau, autoriaus nuomone, Teisingumo Teismo minėtame sprendime pateiktas apibrėžimas nėra klaidingas, nes susijęs su nagrinėjamos bylos aplinkybėmis. A. Gouga *Die Übertragung und Lizenzierung der Marke nach griechischem und deutschem Recht unter Berücksichtigung des europäischen Markenrechts*, Miunchenas, 1996, p. 230, teisingai pabrėžia, kad pagal dabartinę teisinę koncepciją prekių ženklų teisės esmė – negatyvūs įgaliojimai gintis ir kartu pozityvi teisė naudotis, todėl galima teisėtai matyti, kad licencija dėl prekių ženklo yra pozityvi naudojimosi teisė. J. Bühling „Die Markenlizenz im Rechtsverkehr“, *Gewerblicher Rechtsschutz und Urheberrecht Internationaler Teil*, 2010, p. 196, atkreipia dėmesį į tai, kad licencijos, susijusios su komercinio pobūdžio intelektinės nuosavybės teisėmis, bendrai apibrėžiamos kaip teisė naudotis intelektine nuosavybe tokiu būdu, kuris, kitaip tariant, neviršija to, ką intelektinės nuosavybės teisės turėtojas suteikė pasinaudojęs savo teise uždrausti ir teise leisti naudotis. Šiuo klausimu taip pat žr. Martiny *Münchener Kommentar zum BGB*, 5-asis leidimas, 2010, 222 punktas; U. Stimmel „Die Beurteilung von Lizenzverträgen unter der Rom I-Verordnung“, *Gewerblicher Rechtsschutz und Urheberrecht Internationaler Teil*, 2010, p. 782; A. Vögele, T. Borstell ir G. Engler (nurodyti 13 išnašoje) 351 punktas.

25 — Žr. A. Gouga (nurodytas 24 išnašoje), p. 190, kuris mano, kad licencijos sąvoka susijusi su licenciaro suteiktais įgaliojimais licenciatui norint naudotis intelektinės nuosavybės teise ar iki jos buvusiomis teisėmis taip, kaip ir savininkas, net jei naudojamasi skirtinga apimtimi.

26 — Šiuo klausimu žr. D. Pfaff ir S. Nagel *Lizenzverträge*, 3-iasis leidimas, 2010, 7 punktą, kurie pabrėžia, jog licencinėms sutartims pagal dabartines koncepcijas būdinga tai, kad absoliučiai saugomos teisinės situacijos savininkas (pavyzdžiui, patento savininkas) suteikia trečiajam asmeniui teisę naudotis ir eksploatuoti saugomus išradimus ar gamybos procesus.

27 — Žr. H. Stumpf ir M. Groß (nurodyti 16 išnašoje) 117 punktą, p. 95.

28 — Žr. J. Bühling (nurodytas 24 išnašoje), p. 199, kuris daro nuorodą į prekių ženklų licencijos paskirtį. Pagal jį licencija turi užtikrinti prekių ženklo funkcijas ir kartu sustiprinti patį prekių ženklą ir padidinti jo vertę licenciarui.

vienam turėti visišką monopolį atitinkamame ekonomikos sektoriuje, nepaisant poreikio tęsti prekių techninę ir kūrybinę plėtrą [29], nematerialusis turtas nebėra eksploatuojamas tiesiogiai tik intelektinės nuosavybės teisių turėtojo, bet kartu su kitais ekonominio proceso dalyviais bendrai siekiant optimalaus eksploatavimo. Suteikiant licencijas galima išbandyti įvairias eksploatavimo galimybes ir gauti naujų rinkos dalių. Licenciatui savo paties interesais įgyvendinus rinkodaros politiką siekiant pritraukti naujų klientų, galiausiai sustiprinamas geras prekių ženklo vardas, o tai naudinga ir licenciarui [30]. Todėl licencijos yra priemonės, leidžiančios optimaliai eksploatuoti intelektinės nuosavybės teises. Būtent dėl šios priežasties šiuo metu jos yra labiausiai paplitusi, šalia perleidimo ir užstato, šių teisių komercinio naudojimo forma. Šiomis aplinkybėmis licenciaro požiūriu galima pateikti argumentų, kodėl licencija įprastai suteikiama siekiant būsimo eksploatavimo [31].

43. Akivaizdu, kad terminas „naudojimas pagal paskirtį“ nurodyta prasme gali būti aiškinamas įvairiai, nelygu, kuri intelektinės nuosavybės teisė nagrinėjama. Intelektinės nuosavybės teisės skiriasi pagal jų teikiamos apsaugos apimtį. Šiomis aplinkybėmis reikia atlikti naują teisinę analizę, kad būtų galima įvertinti, ar įgaliojimai naudotis intelektinės nuosavybės teise išplaukia iš atitinkamos licencinės sutarties esmės. Šalia teisės aktų, kuriais reglamentuojamas licencinių sutarčių dėl intelektinės nuosavybės teisių sudarymas ir kuriuose apibrėžiami esminiai įvairių intelektinės nuosavybės teisių požymiai, sudarytos sutartys turi lemiamą reikšmę. Iš licencinių sutarčių, kurios yra sutartinės laisvės išraiška, galima daryti išvadas dėl suteiktų įgaliojimų apimties [32].

44. Pagrindinėje byloje *Bureau Gevers* ir *Walsh Optical* sudarė „licencine sutartimi“ pavadintą sutartį, susijusią su prekių ženklų teise. Tačiau vien šalių pasirinktas pavadinimas suteikia tik nedaug informacijos, kaip šią sutartį teisiškai kvalifikuoti [33]. Iš tiesų gali paaiškėti, kad, pirma, šalių pasirinktas kvalifikavimas teisiniu požiūriu yra klaidingas. Antra, reikia taip pat vengti, kad šalys, galbūt tyčia vartodamos atitinkamą terminiją, išvengtų teisinių pasekmių, kurios Sąjungos teisėje numatytos licencinių sutarčių srityje. Šioje byloje tai yra privilegija prioritetine tvarka įregistruoti domeno vardą per išimtinį išankstinio registravimo laikotarpį („Sunrise Period“). Šiomis aplinkybėmis reikia laikytis objektyvaus požiūrio, leidžiančio iš esmės išnagrinėti, ar, atsižvelgiant į šios sutarties dalyką, ja siekiama leisti *Bureau Gevers* naudoti atitinkamą prekių ženklą pagal paskirtį.

45. Šiuo tikslu reikia trumpai priminti prekių ženklo funkciją prekyboje. Iš tiesų tik tada bus galima nustatyti, ar susitariančios šalys susitarė naudoti pagal paskirtį, t. y. pagal prekių ženklo funkciją. Šiomis aplinkybėmis atsakymą galima rasti svarbioje Teisingumo Teismo praktikoje dėl Direktyvos 89/104 ir Reglamento Nr. 40/94.

46. Kaip kelis kartus išaiškino Teisingumo Teismas, prekių ženklas vykdo kelias funkcijas. Pagrindinė jo funkcija – užtikrinti vartotojui prekės ar paslaugos kilmę [34]. Taigi prekių ženklas yra identifikavimo ir išskyrimo priemonė prekyboje. Tačiau tai, ką sutarta vadinti kilmės nurodymo funkcija, turi įvairius aspektus, kurių nereikėtų ignoruoti vertinant prekių ženklo reikšmę ekonominiame gyvenime.

29 — Dėl licencinių sutarčių technologijų srityje žr. I. Brinker *EU-Kommentar* Jürgen Schwarze (leid.), 2-asis leidimas, Baden Badenas, 2009, EB sutarties 81 straipsnis, 96 punktą, p. 911, kuris paaiškina, jog licencinės sutarties sudarymas yra svarbi priemonė, kuri gerokai supaprastina ir pagreitina prekių pateikimą į bendrąją rinką. Atitinkamą technologiją išplėtojęs asmuo, kuris negali pats visiškai eksploatuoti ir gaminti prekių, dažnai renkasi suteikti licenciją tretiesiems asmenims, kuri galiotų apibrėžtame geografiniame sektoriuje, kur veiklą vykdo išimtinai licenciatai, parduodantys prekes, pagamintas naudojant atitinkamą technologiją. Licenciarui, licenciatui ir bendruomenei naudinga išplėsti technologiją remiantis licencine sutartimi.

30 — Žr. L. Pahlow (nurodytas 24 išnašoje), p. 218.

31 — Ten pat, p. 225.

32 — Žr. L. Pahlow (nurodytas 24 išnašoje), p. 187. Autorius paaiškina, kad tai galima pamatyti iš informacijos dėl licencinių sutarčių turinio atsižvelgiant į šalių realiai sudarytą sutartį ir teisės aktų nuostatas.

33 — Pasak A. Vögele, T. Borstell ir G. Engler (nurodyti 13 išnašoje), žr. 362 punktą, norint atskirti licencines sutartis, susijusias su nematerialiniu turtu, kuriam licencija buvo suteikta, sutarčių pavadinimas nėra lemiamas. Tiek teisiniu, tiek mokestiniu požiūriais daug svarbiau išsiaiškinti, koks nematerialus turtas iš tiesų buvo naudojamas pagal sutartį.

34 — Žr. 1978 m. gegužės 23 d. Sprendimo *Hoffmann-La Roche prieš Centrafarm* (102/77, Rink. p. 1139) 7 punktą; 1978 m. spalio 10 d. Sprendimo *Centrafarm prieš American Home Products Corporation* (3/78, Rink. p. 1823) 11 ir 14 punktus ir 1990 m. spalio 17 d. Sprendimo *HAG* (C-10/89, Rink. p. I-3711) 14 punktą. Dėl prekių ženklo kilmės nurodymo funkcijos žr. H. Wollmann *EU- und EG-Vertrag*, Heinz Mayer (leid.), EB sutarties 81 straipsnis, 156 punktas, p. 53).

47. Šiuos įvairius aspektus Teisingumo Teismas pabrėžė Sprendime *Arsenal Football Club* [35], kuriame detalizavo tarp jų egzistuojantį ryšį ir kuriame juos konkrečiai apibūdino. Pasak Teisingumo Teismo, prekių ženklų teisė yra viena pagrindinių neiškraipytos konkurencijos sistemos, kurią siekiama išsaugoti Sąjungos teise, sudedamųjų dalių. Tokioje sistemoje įmonės turi gebėti klientus pritraukti savo prekių ar paslaugų kokybe, jas išskirdamos skiriamaisiais žymenimis. Atsižvelgiant į šias aplinkybes, reikia nurodyti, kad pagrindinė ženklo funkcija yra užtikrinti vartotojui arba galutiniam naudotojui šiuo ženklu pažymėtos prekės arba paslaugos kilmę ir leisti neklystant atskirti šią prekę arba paslaugą nuo turinčios kitą kilmę prekės arba paslaugos. Iš tikrųjų tam, kad prekių ženklas galėtų atlikti savo, kaip esminio neiškreiptos konkurencijos sistemos, kurią Sutartimi siekiama įtvirtinti ir išlaikyti, elemento vaidmenį, jis turi užtikrinti, kad juo pažymėtos prekės ir paslaugos buvo pagamintos ar suteiktos kontroliuojant vienai už jų kokybę atsakingai įmonei.

48. Vėliau Teisingumo Teismas išplėtojo savo praktiką dėl prekių ženklų teisės, primygtinai pabrėždamas kitus kilmės nurodymo funkcijos aspektus ir šiuo klausimu jiems suteikdamas didelę reikšmę. Tai matyti iš sprendimų *L'Oréal* [36] ir *Google France ir Google* [37], kuriuose Teisingumo Teismas visų pirma priminė šią pagrindinę funkciją, kad vėliau paaiškintų, jog prekių ženklo tikslas nėra tik garantuoti atitinkamos prekės ar paslaugos kilmę, bet kad jis taip pat atlieka komunikacinę, investavimo ir reklamos funkcijas. Atsižvelgiant į šią išvadą negali likti abejonių, kad net pagal Teisingumo Teismo praktiką kilmės nuorodos funkcija yra tik viena iš kitų prekių ženklų funkcijų, ir jos vertė yra tokia pati kaip ir kokybės ar reklamos funkcijų [38]. Todėl vertinant klausimą, ar prekių ženklą ketinama naudoti pagal paskirtį, reikia atsižvelgti ir į kitas ekonominiame gyvenime jo vykdomas funkcijas.

49. *Bureau Gevers* nuomone, nebuvo numatyta, kad *Walsh Optical* sutartimi jai suteiks įgaliojimus pačiai siūlyti nagrinėjamu prekių ženklu pažymėtas prekes ar paslaugas. Be to, nebuvo sutarta, kad *Bureau Gevers* reklamuos *Walsh Optical* prekes Europos Sąjungos vidaus rinkoje. Nėra įrodymų, kad *Bureau Gevers* ketino investuoti į prekių ženklą. Iš tiesų nėra jokio ryšio tarp *Bureau Gevers* ir atitinkamos rinkos segmento. Nagrinėjamoje sutartyje tik numatyta, kad *Bureau Gevers* pavesta įregistruoti savo vardu domeno vardą „lensworld.eu". Todėl tarp šalių nebuvo sudaryta jokia sutartis dėl prekių ženklo naudojimo, kuris bent apytiksliai būtų suderinamas su jo specifinėmis funkcijomis. Todėl negalima kalbėti apie prekių ženklo naudojimą pagal numatytą paskirtį.

50. Galiausiai dar norėčiau pažymėti, kad nagrinėjamoje sutartyje nėra jokios nuorodos, kad licenciatas turėtų įgaliojimus remtis prekių ženklu pagrįstomis teisėmis trečiųjų asmenų atžvilgiu, nors įprastai tai būna nurodyta bet kurioje licencinėje sutartyje. Iš tiesų licencinės sutartys taip pat atlieka ginčų sprendimo funkciją [39], jeigu jose yra nuostatų dėl procedūrų, kurių reikėtų imtis, jei konkurentai ginčytų licenciato intelektinės nuosavybės teises ar šis pažeistų sutartas licencijos sąlygas. Pirmasis aspektas ypač svarbus prekių ženklo licencijos atveju, nes ši intelektinės nuosavybės teisė suteikia jos savininkui teisę uždrausti tretiesiems asmenims be leidimo naudoti tapatų prekių ženklą, kaip nurodyta Direktyvos 89/104 5 straipsnyje ir Reglamento Nr. 40/94 9 straipsnyje. Todėl tam, kad *Bureau Gevers* ir *Walsh Optical* sudaryta sutartis galėtų būti laikoma licencine sutartimi dėl prekių ženklo, joje būtinai turėtų būti kalbama apie šį aspektą. Kadangi taip nėra, kyla abejonių, ar sutartį galima laikyti licencine sutartimi.

35 — Žr. 2002 m. lapkričio 12 d. Sprendimo *Arsenal Football Club* (C-206/01, Rink. p. I-10273) 47 ir 48 punktus.

36 — Žr. 2009 m. birželio 18 d. Sprendimo *L'Oréal ir kt.* (C-487/07, Rink. p. I-5185) 58 punktą.

37 — Žr. 2010 m. kovo 23 d. Sprendimo *Google France ir Google* (C-236/08-C-238/08, Rink. p. I-2417) 77 punktą.

38 — Šiuo klausimu žr. J. Bühling (nurodytas 24 išnašoje), p. 199. Žr. W. Sakulin *Trademark protection and freedom of expression*, Alfenas prie Reino, 2011, p. 51, kuris suteikia daug reikšmės aplinkybei, kad savo sprendimuose *L'Oréal* ir *Google* Teisingumo Teismas nusprendė, jog verta saugoti ir kitas prekių ženklo funkcijas. Tokiomis aplinkybėmis norėčiau priminti, kad generalinis advokatas D. Ruiz-Jarabo Colomer savo 2002 m. birželio 13 d. išvados byloje *Arsenal Football Club* (sprendimas nurodytas 35 išnašoje) 47 punkte jau pateikė savo nuomonę, kad kitos prekių ženklo funkcijos taip pat turi būti saugomos.

39 — Žr. L. Pahlow (nurodytas 24 išnašoje), p. 236.

51. Manau, kad esant situacijai, kai nagrinėjamoje sutartyje nėra esminių licencinės sutarties elementų, t. y. pirma, nėra suteikta teisė ekonomiškai eksploatuoti prekių ženklą žymint juo prekes ar paslaugas ir, antra, nesuteikti įgaliojimai remtis prekių ženklu pagrįstomis teisėmis trečiųjų asmenų atžvilgiu, kyla klausimas, kaip reikia teisiškai vertinti aplinkybę, kad šia sutartimi vis dėlto suteikti įgaliojimai įregistruoti domeno vardą. Todėl kyla klausimas, kaip šią sutartį teisiškai kvalifikuoti. Šiuo klausimu norėčiau štai ką pastebėti.

52. Viena vertus, mano nuomone, nėra jokių abejonių, kad įgaliojimų registruoti suteikimas teisiškai turi būti aiškinamas kaip dalies pirminių teisių, kurios priklauso *Walsh Optical*, kaip prekių ženklo savininkei, atsisakymas. Šiuo klausimu tai yra teisė įregistruoti domeno vardą, kurią iš esmės turi tik nacionalinio prekių ženklo ir (arba) Bendrijos prekių ženklo savininkas. Kalbant apie teisę, susijusią su .eu domenu, į šią prekių ženklo savininko privilegiją atsižvelgiama Reglamento Nr. 874/2004 12 straipsnyje, kuriuo, kaip jau paaiškinau įvadinėse pastabose, jam suteikiama pirmenybė registruoti domeno vardą. Šiomis nuostatomis siekiama apsaugoti prekių ženklo savininką nuo pavojaus, kad tretieji asmenys anksčiau nei jis neįregistruotų panašaus domeno vardo.

53. Kita vertus, nereikia pamiršti, kad prekių ženklo savininko atsisakymas savo pirminės teisės, t. y. prašyti įregistruoti jo prekių ženklą atitinkantį domeno vardą, negali būti laikomas lygiaverčiu prekių ženklu grindžiamų teisių atsisakymui, o tai tipiška licencinės sutarties atveju. Kaip jau buvau pažymėjusi, *Walsh Optical* ir *Bureau Gevers* sudarytoje sutartyje iš tiesų nenumatytas joks prekių ženklo ir (arba) domeno vardo naudojimas komerciniais tikslais. Iš tiesų šia sutartimi siekiama visiškai kitų tikslų, nei įprastai siekiama licencine sutartimi. Taigi objektyviai paaiškėja, kad ji neatitinka licencinės sutarties sąvokos, kuria grindžiamos Sąjungos nuostatos.

54. Todėl *Bureau Gevers* negali būti laikoma „ankstesnių teisių turėtoja“ pagal Reglamento Nr. 874/2004 12 straipsnio 2 dalį.

2. Kvalifikavimas kaip paslaugų teikimo sutarties

55. Ginčijama sutartis teisiškai galbūt galėtų būti laikoma veikiau paslaugų teikimo sutartimi. Kaip Teisingumo Teismas nusprendė Sprendime *Falco Privatstiftung ir Grabitsch*, sąvoka „paslaugos“ pagal Reglamento Nr. 44/2001 5 straipsnio 1 dalies b punktą reiškia, kad jas suteikusi šalis vykdė atitinkamą veiklą už atlygį[40]. Remdamasis šia apibrėžtimi Teisingumo Teismas atskyrė paslaugų teikimo sutartis nuo licencinių sutarčių ir tokiomis aplinkybėmis nusprendė, kad abiejų rūšių sutartys nesutampa dėl jų objekto[41].

56. Savo išvadoje toje byloje[42] pirmiausia stengiausi abstrakčiai apibrėžti „paslaugų“ sąvoką. Šiuo klausimu pabrėžiau, kad apibrėžiant „paslaugų“ sąvoką esminę reikšmę turi du požymiai. Visų pirma, pagal įprastą „paslaugų“ sąvokos reikšmę paslaugą teikiantis asmuo turi vykdyti tam tikrą veiklą; taigi paslaugų teikimas reikalauja tam tikros paslaugą teikiančio asmens veiklos arba aktyvaus jo elgesio. Antra, paslaugos iš principo turi būti teikiamos už atlygį.

57. Kalbant apie pagrindinę bylą, reikia konstatuoti, kad *Bureau Gevers* pagal sutartį įsipareigojo už atlygį dėti reikiamas pastangas, kad pateiktų paraišką ir įregistruotų .eu domeno vardą. Tokiomis aplinkybėmis stebina tai, kad sutartyje aiškiai nurodomos „paslaugos“[43]. Panašu, kad visa tai patvirtina, jog *Bureau Gevers* iš tikrųjų įsipareigojo *Walsh Optical* vykdyti veiklą, t. y. teikti paslaugą pagal nurodytą apibrėžtį. Akivaizdu, kad domeno vardas buvo įregistruotas *Bureau Gevers* vardu. Tačiau

40 — Žr. Sprendimo *Falco Privatstiftung* ir *Rabitsch* (nurodytas 14 išnašoje) 29 punktą.

41 — Ten pat, 41 punktas.

42 — Žr. mano išvados byloje *Falco Privatstiftung und Rabitsch* (nurodyta 11 išnašoje) 57 punktą.

43 — Sutarties 4.2 sąlygoje įtvirtinta: „licenciatas išrašo sąskaitą už savo paslaugas licenciarui“ („Licensee will charge Licensor for its services“).

atsižvelgiant į tai, kad *Bureau Gevers* visiškai neketino naudotis prekių ženklu ir (arba) jį atitinkančiu domeno vardu pagal paskirtį, reikia manyti, kad ši paslauga buvo teikiama tik *Walsh Optical* interesais. Atsižvelgiant į šiuos vertinimus, reikia nurodyti, kad nagrinėjama sutartis atitinka paslaugų teikimo sutarties apibrėžtį.

3. Reglamento tikslo apėjimo pavojus

58. Dabar kyla klausimas, ar sutartį kvalifikavus kaip paslaugų teikimo sutartį vis dėlto negalima taikyti Reglamento Nr. 874/2004 12 straipsnio 2 dalies antros pastraipos. Manau, kad ši nuostata šioje situacijoje netaikytina dėl šių priežasčių.

59. Pirmiausia norėčiau pabrėžti, kad į asmenų, turinčių įgaliojimus prašyti .eu domeno vardo, ratą pagal Reglamento Nr. 733/2002 4 straipsnio 2 dalies b punktą patenka tik įmonės ir organizacijos, kurių „registruotas biuras, centrinė administracija arba pagrindinė veiklos vieta yra [Europos Sąjungoje]“. Toks apribojimas šiomis aplinkybėmis taip pat taikomas fiziniams asmenims, nes jie turi turėti gyvenamąją vietą Europos Sąjungoje [44]. Dėl jos aiškumo šią nuostatą reikia suprasti kaip Europos Sąjungos teisės aktų leidėjo principinio sprendimo, į kurį aiškinant taikomus teisės aktus turi būti privalomai atsižvelgta, išraišką. Neįmanoma nukrypti nuo šios nuostatos nepažeidžiant jos formuluotės.

60. Nors atrodo logiška, kad domeną galima įregistruoti tik registruojant aukščiausio lygio nacionalinį domeną, kai pareiškėjas įsisteigęs šalyje, kur jis identifikuojamas pagal nacionalinį domeną, vis dėlto reikia patikslinti, kad tarptautinė praktika šioje srityje nevienoda [45]. Šalių, kuriose reikalaujama, kad pareiškėjas nacionalinėje teritorijoje turėtų buveinę, kad galėtų įregistruoti domeną pagal nacionalinius vkALD, skaičius praktiškai atitinka šalių, kurios atsisakė šio reikalavimo, skaičių. Daugelis šalių, tarp kurių yra Vokietija ir Jungtinė Karalystė, nereikalauja, kad pareiškėjas dėl domeno turėtų buveinę jų nacionalinėje teritorijoje ar bent jau tenkintų šalyje įsisteigusio pareiškėjo atstovo paskyrimo reikalavimą. Kalbant apie .eu domenus, reikia nurodyti, kad panašu, jog Sąjungos teisės aktų leidėjas akivaizdžiai pasirinko griežtesnę poziciją. Reglamento Nr. 733/2002 4 straipsnio 2 dalies b punkte numatytos pagrindinės nuostatos aiškiai parodo, kad Sąjunga ketino sustiprinti .eu vkALD identifikavimo galią ir atsisakė iš anksto registruoti pareiškėjus, kurie nėra įsisteigę valstybėje narėje [46].

61. Tai irgi atitinka Reglamento Nr. 733/2002 tikslą, kaip matyti iš jo 6 konstatuojamosios dalies. Iš to iš esmės išplaukia, kad .eu aukščiausio lygio domenai „turi suformuoti aiškiai identifikuojamą *sąsają* su Bendrija, susijusia teisine sistema ir Europos rinka“. Jie turi sudaryti sąlygas įmonėms, organizacijoms ir fiziniams asmenims Bendrijoje užsiregistruoti specialiame domene, kuris aiškiai parodys šią sąsają. Šioje

44 — Žr. K. Scheunemann *Die .eu Domain – Registrierung und Streitbeilegung*, Miunsteris, 2008, p. 115.

45 — Kai kuriose šalyse (Argentina, Austrija, Belgija, Kinija, Danija, Suomija, Nyderlandai, Lenkija, Rusija, Šveicarija, Švedija, Jungtinė Karalystė) domeno vardai gali būti saugomi nacionaliniais vkALD, nors ir nėra tenkinamos kai kurios sąlygos, kaip antai susijusios su gyvenamąja vieta. Praktiškai, kad ir kokiai valstybei priklausytų, kad ir kur būtų jo gyvenamoji ar įsisteigimo vieta, kiekvienas asmuo gali įregistruoti domeno vardus. Vienintelis apribojimas – tai draudimas pasirinkti domeno vardus, laikomus prieštaraujančiais moralei; tokiu atveju jie neregistruojami arba *a posteriori* panaikinami.
Daugelyje nacionalinių registrų naudojama pusiau ribojamoji sistema. Pagal ją nebūtina pateikti dokumentų, kuriuose būtų nustatyta, kad įregistruotas prekių ženklas atitinka domeno vardą. Tačiau asmenų, kurie gali pateikti paraišką, ratas apima tik asmenis, kurie gali pateisinti savo buvimą vietoje ar tai, kad siejami teritoriniu ryšiu su vkALD šalimi. Tokiais atvejais naudojami kriterijai yra skirtingi. Kai kuriose valstybėse taikomas ir pilietybės, ir gyvenamosios vietos reikalavimas; kitose valstybėse reikalaujama įrodyti, kad suinteresuotasis asmuo įsisteigęs ir (arba) vykdo atitinkamą veiklą toje valstybėje (Bulgarija, Kanada, Čekijos Respublika, Japonija, Vengrija, Malta, Norvegija, Singapūras, Jungtinės Amerikos Valstijos) arba Europos Sąjungoje (Italija) ar bent jau, kad turi atitinkamoje valstybėje įsisteigusį atstovą (Vokietija, Liuksemburgas).
Kituose nacionaliniuose registruose leidžiama registruoti tik jeigu pareiškėjas gali įrodyti ir teritorines sąsajas su šalimi arba tai, kad šioje šalyje turi buveinę ir kad, be to, galėtų pateikti dokumentus, patvirtinančius, kad jis yra intelektinės nuosavybės teisės, atitinkančios domeno vardą, savininkas (Australija). Kitose valstybėse domeno vardas turi būti nurodomas tikslesnėse prekių ženklų teisių arba vardų kategorijose ir pareiškėjas, be to, turi būti realiai susijęs su šalimi (Airija). Dar kitose šalyse registravimą ribojančios sąlygos taikomos tik tiesioginiam vkALD registravimui, o aukščiausio lygio domeno vardo registravimui taikomi švelnesni reikalavimai arba apskirtai jie netaikomi (Indija, Honkongas, Ispanija). Šiuo klausimu žr. T. Bettinger „Registration requirements and dispute resolution“, *Domain Name Law and Practice*, Oksfordas, 2005, p. 44.

46 — Žr. D. Kipping *Das Recht der .eu-Domains*, Miunchenas, 2008, p. 4, 11 punktą.

konstatuojamojoje dalyje nurodyta, kad, Sąjungos teisės aktų leidėjo nuomone, galima laikyti, jog atitinkama įmonė pakankamai susijusi su Sąjunga, kad galėtų įregistruoti domeno vardus, tik jeigu šios įmonės registruotas biuras, centrinė administracija arba pagrindinė veiklos vieta yra Sąjungoje. Kaip teisingai nurodė Komisija[47], įmonės sąsaja su vidaus rinka patvirtinama ne tik įsisteigimu Sąjungos teritorijoje, bet taip pat naudojant prekių ženklą prekyboje žymint prekes ar paslaugas.

62. Jei taikytume šiuos aiškinimo kriterijus pagrindinėje byloje, aiškiai pamatytume, kad *Walsh Optical* toks ryšys su Sąjunga nesieja. Ši bendrovė neturi Sąjungoje buveinės ir nėra aplinkybių, dėl kurių būtų galima galvoti, kad pati *Walsh Optical* arba *Bureau Gevers*, kaip licenciatė, nori, kad prekių ženklas būtų naudojamas pagal paskirtį. Pirmiausia, kaip jau paaiškinau, tai nenumatyta ginčijamoje sutartyje. Antra, reikia nurodyti, kad Beniliukso prekių ženklas, kuriuo iš pradžių *Bureau Gevers* grindė savo teisę įregistruoti, iš registro buvo išbrauktas 2006 m. spalio 30 d. Tai reiškia, kad pagal prekių ženklų teisę nuoroda „lensworld“ nebėra saugoma pagal Beniliukso prekių ženklų teisę. Tuo pačiu metu *a posteriori* buvo panaikintos domeno vardo registravimo teisinės sąlygos.

63. Todėl Reglamento Nr. 733/2002 tikslo taip pat neatitinka leidimas neįgaliotoms bendrovėms pateikti paraišką ir įregistruoti norimą domeno vardą. Tai irgi turėtų būti taikoma tais atvejais, kai nuostatos dėl registravimo teisių galiausiai apeinamos taip, kad įregistruojama pasitelkus teisinę konstrukciją, kaip antai įgaliojus kitą Sąjungoje įsteigtą organizaciją, kuri gali pateikti paraišką dėl registravimo. Reglamento Nr. 733/2002 4 straipsnio 2 dalies b punktą reikia aiškinti griežtai, kaip nereglamentuojančio tokių situacijų, kokios susiklostė šioje byloje, tam, kad būtų užtikrintas šios nuostatos praktinis poveikis. Aiškinimo, pagal kurį būtų leidžiamas toks elgesys, pasekmė būtų ta, kad nebūtų neribotai garantuojama Sąjungos teisės aktų leidėjo norima sąsaja su Sąjunga, ir dėl to galiausiai būtų apeitas teisės aktu siekiamas tikslas.

64. Tai reiškia, kad aplinkybė, jog *Walsh Optical* ir *Bureau Gevers* sudaryta sutartis teisiniu požiūriu negali būti laikoma licencine sutartimi, bet veikiau turi būti laikoma paslaugų teikimo sutartimi, neleidžia taikyti Reglamento Nr. 733/2002 4 straipsnio 2 dalies b punkto. Atsižvelgiant į tai, kad pagrindinėje byloje esminė registravimo sąlyga netenkinama paraiškos pateikimo momentu, registras neturėjo teisės įregistruoti ginčijamo domeno vardo. Todėl kadangi registracija atlikta neteisėtai, registras turi panaikinti ginčijamą domeno vardą pagal Reglamento Nr. 874/2004 20 straipsnio b punktą.

4. Tarpinė išvada

65. Atsižvelgiant į tai, kas nurodyta, į pirmąjį klausimą reikia atsakyti taip: „ankstesnių teisių turėtojų“ sąvoka pagal 2004 m. balandžio 28 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 874/2004, nustatančio .eu aukščiausio lygio domeno įdiegimo ir funkcijų viešosios tvarkos taisykles bei registracijai taikomus principus, 12 straipsnio 2 dalį turi būti aiškinama taip, kad tuo atveju, kai aptariama ankstesnė teisė yra teisė į prekių ženklą, ši sąvoka neapima asmens, kuriam suteiktas prekių ženklo savininko leidimas savo vardu, bet licenciaro sąskaita tik įregistruoti prekių ženklui tapatų arba į jį panašų domeno pavadinimą, tačiau nesuteikiamas leidimas prekių ženklo naudoti kitais tikslais ar žymenį naudoti kaip prekių ženklą, pavyzdžiui, parduodant tuo prekių ženklu žymimas prekes ar teikiant juo žymimas paslaugas.

C – *Dėl antrojo prejudicinio klausimo*

66. Kadangi antrasis klausimas pateikiamas tik tuo atveju, jei į pirmąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai, į jį atsakyti nereikia.

47 — Žr. Komisijos rašytinių pastabų 30 punktą.

VII – Išvada

67. Atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, siūlau Teisingumo Teismui į *Cour d'appel de Bruxelles* pateiktus prejudicinius klausimus atsakyti taip:

Ankstesnių teisių turėtojų“ sąvoka pagal 2004 m. balandžio 28 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 874/2004, nustatančio .eu aukščiausio lygio domeno įdiegimo ir funkcijų viešosios tvarkos taisykles bei registracijai taikomus principus, 12 straipsnio 2 dalį turi būti aiškinama taip, kad tuo atveju, kai aptariama ankstesnė teisė yra teisė į prekių ženklą, ši sąvoka neapima asmens, kuriam suteiktas prekių ženklo savininko leidimas savo vardu, bet licenciaro sąskaita tik įregistruoti prekių ženklui tapatų arba į jį panašų domeno pavadinimą, tačiau nesuteikiamas leidimas prekių ženklą naudoti kitais tikslais ar žymenį naudoti kaip prekių ženklą, pavyzdžiui, parduodant tuo prekių ženklu žymimas prekes ar teikiant juo pažymėtas paslaugas.